

мебелитѣ, да се обесва на дивана, да се люлѣе и премѣта и да прави разни дяволии.

Но най-голѣмо удоволствие му доставяше, да играе съ мене. Щомъ му кажихъ: „Мимусъ, хайде да играемъ!“... той веднага се хвърляше върху дивана или върху мене и залудуваше: скачаше отъ дивана на гърба ми, качваше се на главата ми, седѣше на рамѣнетѣ ми. Изобщо, той свикна да разбира добре, що значеха думитѣ: „да играемъ“.

Еднѣжъ азъ оставихъ Мимуса на моето малко човѣче, на джуджето Ванка, което не бѣше много по-високо отъ маймунката, като му предадохъ синджирчето, съ което звѣрчето бѣше превързано за врата.

Изеднѣжъ чувамъ викъ. Това бѣше гласа на Ванката. Отърчахъ въ гостната, гдето ги бѣхъ оставилъ. Виждамъ: джуджето държи въ едната си рѣчица синджирчето, а въ другата притиска нослето си.

— Що стана? — питамъ.

— Мимусъ ме наби и ми разкървави носа, — плаче Ванката. И той си свали рѣката. Цѣлото му лице бѣше облѣно въ кръвъ.

Въ това време Мимусъ наново се нахвърли върху него и му удари още една хубава плесница.

— Азъ извикахъ:

— Мимусчо, не бива тѣй!

Това още повече подразни маймунката, и тя отново се нахвърли върху Ванката. Азъ грабнахъ синджира и така отстранихъ озлобеното животно.

Очевидно бѣше, че Мимусъ се чувствува по-силенъ отъ джуджето и не иска да му се покорява.

— Иди си! — казахъ азъ на Ванката. Следъ това взехъ сърдито Мимуса и го затворихъ въ една пѣтнишка клетка. Тука той почна да вика, да плачи и да се моли, да го пусна.

И, наистина, следъ малко азъ го пуснахъ. Той се хвърли върху мене радостно и почна да ме прегръща. Азъ си посочихъ къмъ него устнитѣ и му казвамъ: „Цѣлуни ме“.

Но Мимусъ не разбира, какво му казвамъ. Цѣлунахъ го азъ. Следъ това повторихъ 5—6 пѣти тѣзи думи, като го цѣлувахъ самъ. И той свикна да цѣлува, щомъ чуеше тия думи.

Това стана на шестия день отъ нашето пристигане въ Москва.

(Ще продължимъ)

Горана Горнева